

כְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

ספר
שמלה חדשה
עם פי' דברי אברהם
על שחיטה וטריפות

חודש מנחם אב שנת תשמ"ה לפ"ק

ברוקלין נוא יארק

דעת הרד"ם **דברי אברהם** **נר**

(ט) ד"ר נקב שרמל ונפין ללקח נסור סת"ן
 על אוחל ויהי ספק פסולת כי נשאר
 פור דק שלא יהי נראה בו יקב לפיכך ובדקתי
 בזה ויהי כל כפי כוונת דקס בזה נכנס
 וסגמתי ויהי נסור סת"ן על סתם ארבעות
 בערך טפה דם נגד הנקב נשאר כספק פולט
 סת"ן נסור סת"ן כנ"ל לכן א"ל להכשיר- נוס
 ולפי שני"ל נס"ן ל"נ כמסד"ן נק"ד מנפ"ס
 מ"מ רישוחא הוא כמ"ס סת"ס סס ועיר סת"ן
 דחשק א"ן לו בדיקט ונכנס שפמ"ן ס"ן
 פסולת והאדמות סת"ס בזה סוס רישוחא
 דמח"ס ובפרט ס"ן סללקת שפ"ס סת"ן נקב
 ונראה נכנס סת"ן ס"ן קוץ ועור סת"ן סת"ן
 בודאי ס"ן קוץ כבר מנאר שר"ט סת"ן
 פקלח ססור שפמ"ן א"ן א"ס בנדק סת"ן
 ורואה שלא נחפ"ט בעוף ומכ"ס ב"ס חש
 סב"ר ונמ"ס ונס מס סת"ן נשאר בל"ל פילוט
 ס"ן פור דק ב"ר לכן א"ל להכשיר ונס א"ס
 בודאי לא נעפ"ס סת"ן סת"ן סת"ן סת"ן
 ובודאי שלא ס"ן פילוט נסור סת"ן ל"ס א"ס
 להכשיר סת"ן דנמ"ס אוד"ס נכנס סת"ן א"ן
 דומ"ר טקס להקל נוס אכל א"ס י"ס ס"ן פילוט
 א"ן להקל ו"ס :

חולי כיון שמי"ם אולי ע"י קוץ והמ"ן מי"ם
 להמיר ב"ס ע"י קוץ אף באברים ששי"ך בה"ס
 נשחפה הותרה ובושש דהי חוקת איסור י"ל
 דכ"ע סדור בניקוב נגדו ובג"ס כשהנקב או
 המכה ע"ד המ"ן וא"ן מספ"ס ע"ד של"ס בניה"ס
 דיש להמיר הי"ס. וא"ן אם מבחוץ ע"ד חיצון
 כברייתו של"ס. א"ן קילא שהרי יש חש"ט שהיה
 הנקב סת"ס לחוץ ע"י קוץ. ע"י נס בהפ"ס
 יש להמיר. וא"ן היה נקב בעוד חיצון וס"ן אם
 היה כנגד המ"ן או רק למעלה מה"ס. ונאמר
 לפני הכתוב. י"ל בכך חוקה שהיה של"ס כנגד
 המ"ן תחלה. ונס דענין כשהספק על השטח. כי
 עיקרו היה למעלה וס"ן אם נחפ"ט נס כנגד המ"ן
 י"ל חוקה לקילא. ואולי נס ב"ס פ"ל"ש ש"ך
 חוקה כנ"ל רק כמ"ס בק"ך נכנסה שפמ"ס
 היה נס בפ"ל"ש. רק בחו"ל י"ל כן ונס ב"ס י"ל
 שפמ"ס ע"ס ס"ן שרק למעלה. וה"ל מי"ם החוקה
 לקילא כבאר"א מהפ"ס כנגד איסור. ואולי
 בניקוב ע"י פה עופות א"ן שהוא בע"ן ע"י קוץ.
 פ"ס א"ן נס"ן לפ"ל"ש בכך ועכ"ס לפ"ל"ש ע"ד
 חיצון ולש"ל השטח י"ל שא"ן נס"ן וע"י חולי
 נס בפ"ל"ש ע"ד חיצון. י"ל חוקה שלא ניקב
 הוש"ט. כי אולי היה נקוב וא"ן בדיקה בחוץ.
 א"א בכך ליר"ע חוקה נקוב עכ"ס סת"ן. והחוקה
 של איסור יש כנגדה חוקה שלא ניקב חיצון.
 וכספק ה"ן אולי א"א ע"ד חוקת היתר. ונל"ע

(ז) דברי רב"ז ז"ל מנאר"ן למע"ן אלה מס
 סת"ס וס"ן חולי נס בפ"ל"ש ע"ד
 ח"ן י"ל חוקה ס"ן ח"נו מונ"ן ו"ס א"ס ק"ס
 וסמ"ן וע"י נ"ס א"ס י"ד :

סימן כד

סימן כד
 (א) כל דברי רב"ז ז"ל מנאר"ן ונחל"ס
 מנ"ר להסמ"ר נדמדו סת"ן כספ"ס
 סת"ס

(א) בסוף שחיטה נענע העוף בנוס. נל"ע
 שא"א להקל בזה א"ן שיר"ע שלא יהי
 הנענוע כ"א להלואה ס"ן הצואר לנמ"ר ולא הנ"ע
 בל"ל לסקום שחופ"ס"ן ב"ר. מ"ס יש חש"ט אולי
 ע"י הנענוע בגוף העוף ה"ן ע"י שום הגברה
 ב"ר התוס"ס הצואר. שכל שא"ן ה"ר ססוכה
 על רעוף כצ"ד נוס או כצ"ד דבר יש כ"א לנענוע
 חש"ט הגבה ה"ר ע"ס המ"ן שלא כמשקל אנושי
 ע"ייה כפי משקלה החולבה והכ"א בלי שמירה והנענוע נעשה כהר"ף ע"ן ויש חש"ט דר"ס נמ"ר
 בזה. וא"ן ספק על אימ"סא שכ"י נשחפו המ"ן ה"ס
 או ע"י אר"ב"ת ההולכות והבאות ותפ"ס"ת המ"ן
 המפ"קת

דברי אברהם

ה' שחיטה סימן כד רעת קדושים

המזרקת. ואח"כ היה הנענוע כי כל מ' בשחיטה
להחזיר ונגם במים אין לחלק. ועוד שלא נברק
הפי' לדאות שנשחטו הם בחוקת שלא נשחטו
[באיסור כיה] ובחוקת איסור עימה. והמפרטי :
[ולבגאיה ראה דלוח כהני] מהיה רבוק נידא
וחשם עיטא ברה דרעה שבחולין דף לי עיב.
נלא הייש לדרסה עיי סימא העוף [והנברתו]
והר הילוך הסכין שהיה הגירא. ולקמן בסי' כיה
נוקבע להלכה דלוח לקרע הסי' עיי פרכוס.

מזיקים אם לא מספיק את סכמ' כנ' יריו
ומרניס בנדוד מלא פניס סכדוד למקום כיסמ'
וכן סי' טוט סוכ צל מספיק את סכמ'
כב' דיו וטוט עתס וכסוף דכיוו סכין דעטה
מלא למספיד וחץ לטוט סמי' סכמ' סמי'
נגר סכמ' סמי' פומר למסוס אם לחזר סוף
לפניס

מאלי קצו
כזה סכין
שחטה כי
הוא לא יאשפך
אך אל
העוף והחץ
על
אין לטור
אין לא
באין סוף

אף רקיל שכלי בריתת הסי' יש איסור תורה
דרש לית. אח"כ מיכה דעוברא וו רשות עיטא בהרי דרפת. הלכה היא] ומה ביה. ומיכה דכל
שלא נסמס ההוליה אין חשש דרפה כלא. וכחאי דנורא. [ואין לחלק] דגבי נירא אין הסכין
ביד אדם שיהיה חשש כח כעין דרפה משאיב כשהחזיק בידו אדם. דהיי משכיח התץ עשושה
בשה בכח כידוע [והיי באלו אדם מולך הככין]. אך יש לדחות ששם כח הנירא ששכל גרול שאין
כח נג בעוף גרול להפסיק הילוך ירדיה. שהיי חוץ עובר נם דרך דברים עבים בבח. ואיכ' לא
נפסק ההילוך של התץ כדרכו דנע א' ואיך להיות דרפה שכל שאין הולכה נפסקת אין חשש
דרפה. ומה שחששו הזוסקים עיי הכברת היר והדרסה הכל הוא סכד שאם נפסק ההולכה רנע
[וכן יש לחוש כנודר בשחיטה] משאיב בחוץ שאין חשש ביה כניל. ואין בסיכה על פסיקות
שבוה. מי שהנודר לא הניע למקום הסי' כלל. ואם הניע ששא היה הנודר בששכל כעין הולכה
רשכין ולא נפסקל ננידו לאנגון הולכה של הסכין ביומן שיהיה ררסה. ואם היה ננידו בששכל
הננועה. שאם לא היה בכח ושסמס נפסקה קודם התחלת שחיטה או לא האריכה רק בוסק
חיתוך העוד אז עכ"פ רק סייעוס קמא דקנה וכהפסחין בזה או סייעוס בתרא. או אחר כל
השחיטה. והיי הסיס כעין סי' על מי דם [ואין פסוקו סאגס לומר שיש ניכ סיס. סי' כביעוס קמא
דקנה [לכר פנע הפנס] סי' כביעוס בתרא סי' בעוד [ואיפה אורחין]. כי בזה לכ"ע אינו כנודר
סיס. אציל אם היה הוליה. יש ניכ סיס לאיסורא. סי' בהילכה היה הזננס במקום הכשור שחיטה
סי' בהכחא. אך נג בהולכה לכר. כל הספקות הז שסס א' כיון שדרך הילוך בכל הסכין ע' נהיכ
[סי' א'] אין סי' רק סמס היה הפנס שלא במקום הכשור שחיטה ובי' פסקות לא סהני בראתחוק
איסור. משאיב גבי נדנוד הניל ריש יותר סבי' פסיקות] כי קייל רבשחיטה דאתמוקת איסורא
אין מועיל אף פסקות רבות : [שוכ ראייתו דבלאיה בתביש כי' שבדורס חסיד פמי כבשחיה לכבי
סייעוס קמא דקנה [פמי' חיי בריק ססיק י']. ואני נהינ כעת שאיזה נם חשרב דרפה את העף
בעת שאני שוחפ לצורך אכילתי. כבי' דיו היאש' והנף כרי שלא יהיה חשש נדנוד כניל. וכיון
שכר השויב לעכב נדנודו היו כוואיי כנודר בידו דגבי נאסנת [עיר א' אף בחוקת איסור]. וכשסמס
השויב שהי הנדנוד קודם התחלת השחיטה ומרגיש שלא נדנוד העוף במקום ביהשחיה כלל אין בזה
פרכסי' להחפור. בפרט אני הרגשתי שלא הי' עיי נדנוד העוף שום היגש כיד בירי שבה הסכין
וכמו מי שיבא לחזר צד חשש בכל הוליה [דעלמא] שאולי רנע כמיסרי היה התוך בהריכה בלי
הוליה. וכה סמס בזה. כיון שהיגשתי שלא נפסק ההוליה ועיפ' היגשתי והיגשתי השויב ודי
בי' עדים כוי [הועתק בסי' א'] נם סכד סיס הניל יש לצדד שכי' ששזוס לפנינו ויצא חזקה
קצת אולי קיל וכמיש במשלים. [ע' בזה בבליים כלל ג' באריכות] והנראה דמה קייל רלמס
סיס נגר חוקת איסור אינו מוחזק. כיון שפוסבס פסיס עכ"פ כרובא. וקייל רובא וחוקה רובא
דעף. ומה שהסכינו האחרונים שאף ג' פסקות אין מועיל נגר חוקת איסור כנראה שכיון רק

כמו שקלי
במלואם העוף
כיב' ולא קימא
שחטה ה' וצ'
דמא סי' ככ'
ע' א' וצ'
כ' א' א' א'
וכבר כאלו
אין הם כגון
חמ' ונסקה
מא' א' א' א'

דעת קרושים ה' שחיטה סימן כד רבוי אברהם נה

מדינת וא"כ אין לחוש לחששות רחוקות בזה
 וכל שלמי הדיניש לא נמסק ההלוי'ה אין חשש
 ולפעמים כשיש חשש שעי' הנדנדו של העוף
 היה פועל בהרגש רגע [ואולי נמסק או ההלכה]
 הוא שיש חשש : ואם נדנדי העוף היה כעת
 נמר שחיטה למיני ער שאפשר שהיה אחר
 סלוק יד הסבין מהעוף ועי"ם נודע באוסדנא
 כדורה שכבר היה המי' שהומין סכודם ולא
 ריניש כח רחיפה ליד שבה הסבין [ער אחי"כ]
 ומכיש כשהיה היד שתמס כה המי' מסיבה
 לבין ועי"ז אין חל עלי' נדנדו גדול. אין חשש
 ער והשו"כ אמר דלית דחש כין השו"ב [אף]
 בנדנדו באמצע שחיטה (כשאין שהי' ודאי)
 ודוא דבר מצוי ומצולם לא שבענו שאלה עי'.

(ג) גם למפתירים נמיתים קמח דקנה דקנהיים
 כמפליס נפיקס פ"פ אלני י"ס לומר
 שכאזין סנקס נקנס במפולס כ"ז כחמקו כבשר
 נעלמא ספרי אף דלא סני נשפיקסדנלי סיהך
 עור כסלון ספלון פל"ז חדלי איש ידון
 כפיעוס קמח דסיפניס אף טכאז כדרך שחיטה
 ועפ"ס קמח דקנס טלטו מממיריס כוא מטיס
 כוא

מיש לעיל שאין ההלוי'ה נמסקת ניצולין מחשש הריסה. כי סנגון דרסה רק כלא הוליה. וכדאחזיל
 שחם עומא כו. מי"ם אם מכביר ידיו יש חשש כמפורש כ"ס נבי צואר כרפה למעל על הסבין
 [לעיל סי' ו']. אך מי"ם יל ששם החשש שעי' הכוכר אשר שתמסק ההלוי'ה רגע ולא ריניש
 וכן הפירס בשה שאסרו לחשוט בשכרות משה שדי"ז ככרות. וגם א' ע"ג יכול להיות שלא
 ריניש. [ע' הדוקשה להרב וע"ל דכשלמא אי נימא כשמכביר היד זה עצמו היו דרסה אף שלא
 סמס כהלוי'ה. איש דלי'ס כצואר בהמה למעלה או נבי שבור אף אם א' ע"ג ורמה שלא סמס
 הוליה. אבל אי נימא דאין חשש לכוכר דק מסים שמא ברנע א' יפסוק הוליה ואז יהיה דרסה
 מהכוכר. יועיל כשהשו"כ יאמר בדי' שלא פסק הוליה רגע או עכ"ס כשעע"ג אמר כן. ועי'ז
 תירץ הרב וע"ל דעל רגע א' אפשר לא הדיניש] שמא"כ מתם שוחט כדרכו [כלי כוכר] ונתון לכ
 שלא יהיה הכבדת ידיו ושלא יפסק ההלוי'ה. אף אם יש סקמוק כלכו שנאמצע היה ההלוי'ה
 כסנגון כח ביותר. שעי"ז אולי היה איזה הכבדה כיד יותר מכפי מה שיוכל תחלה [אין לחוש]
 כי לא ניתנה תורה למלחיש. ומי שקל כפלס הרסת הי' ככמה פתינות תהיה [וכי"ס אם העע"ג
 לא הדיניש שינוי באמצע וכי"ס אם באוסדנא ברודה היה כן אחר שחיטת רוב דקלי]. [והרי"ן גם
 בעוף לשעלה על הסבין הנעוץ אין חשש לכי"ס בתרגולים וקפן מהם מצד דקליל ואין בו הכבדה
 דחשש דרסה. אף שהיא להריא מלשעלה למטה. כי"ס בהניל וגם בנדנדו העוף דלעיל נוטה שלא
 להחמיר. משעערת דההוא דעוף למעלה וכן ששמע נבי קיומית של קנה דמי' ז' דחששו חזיל
 שניתנו קמסי' עי' דנתק השחיטה. וניקבו המי'. ולא חששו שמא היה דרסה עי' מיעוס החרוד.
 אלא ודאי שהיא ככלל שחיטה אף שהיה קצת דחק ער שיתוך עי' כקמ"ס. וכי"ס בהניל אף
 שהתניש כ' לזוהר מסבין שאינו רע מצד דרסה. אפשר כוונתו מצד נר דסבין רעח שא"א בלי
 דרסה נמורה על ידו : ואני שוחט במתינות מהשש דרסה כמכין ש' אינה חדה [כדלעיל]
 והוא בדרך מהס"י. אך סבין חר ובמהירות כקלות היד הרבה הוא עצהו"ס :

(ב) קודם שיקרבין הסבין להצואר לשחוט ציל הולכות והבאות כדי שרנע א' בדניע סבין אל
 הצואר יהיה דרך הוליה. דאלי"כ יש חשש שהנעה ראשונה לצואר חתכה בכיש מהי"ש
 שלא בהוליה :

(ג) מ"ס המסי' עי"ס המי' סקיב שאלו מיעט קרא חתיפת המסרת הי' כלא נשחט. שרי"ל
 דהוי

דברי אברהם ה' שחימה סימן כו דעת קדשים

שאי לא היה כלל מקום הקדש במקום שחימה ושכא ה' במיעוט בתר' או קמא דקנה לבר כמיש במקרא בזה ולכן ברענן כשר הישב :

(טו) חלורת הסכין שקורין ואווער אולי נעשה כנוף הגדול (והתב' רייק כמיש בזה שבשאינו כחובר להיות כא' שמש או שיד חלדה. וכ'ם שם נבי משיש נבי ספעליות שבחכין ב'ים אורות חלדה. ולכן אין חשש חלדה בזה שנהנין כעת לעשות הלטים מבי מיני ברזליי שבקום החוד ע'ם ארכו יש ברול מרחק על הברול השטוף. כי הכל א'). ואף שהיא ע'ג אחורי הסכין כולו וננוה ניכר אולי קיל וכסגנון תבן ביטלו שבסוכה וע'ג'ם שלא כנגד השחימה אולי י'ל דהל כקמא : וכן י'ל ברם באחורי סכין שנתבש או'ן רענו להקפיד להפירו הי'ל תבן וב'טלו וקיל. סכנרא חסיד ספעליות שבי התב'ש רחביו. כי החרו אינו נקל בחסרת ספעליות. וצ'ל בשששוף. וכשישב קצת צ'ל בבת. והוא פתקים ואינו כנפל מלחז על הסכין קיל.

(ז) ע'ש רוב הייתי רגיל לקנה הרם מעל ציד הסכין שחימה בין שחימה לשחימה ברוב ובוחי' מצד שחימה הפני' בהסכין שאולי י'ל דה'ל כע'ג סכין ע'י שבהש'י חוד הסכין חחת הלכיוך שעל צד הסכין י'ל שהיא ח'סירא יתרה.

(ז) הייתי רגיל עמ'י רוב לקנה הרם מעל ציד סכני' ע'ש בין שחיטה לשחיטה מלך השם הפי' נסכנין דנמא ע'י ספי' ברוחז הסכין בעיקוס י'ה' חוד הסכין מנוון חסח כללך שעל לך הסכין והמכוון נגד סח' דנמשקל אולי יש כום בחינת חלדס כמו על נב הסכין ואזנס י'ל דכוא ח'מרא יחירי, כי חוד הסכין שנו עיקר החימוך חמיד אינו נראם וכוולדאי דכונס החג'ם כ'ס'ק ע'ו דיש השם חלדס בסכין הוא על מיקר הסכין שלא י'ה' מכווס ולכן נס חס ס'י' ע'יקוס כנ'ל ניכ' מתחזי עיקר הסכין ופ'י' ספי' רגיל לקנע בין שחיטה לשחיטה כנ'ל רחוי' פ'ג' ח'סירי סכנין דס' וספ'רתי עלי ואסרתי הפוף וללד' ז'וח על מה שכנס לח חבו כנך אולי י'ל כיון דמנון חלדס הוא דווקא בדבר המחקיס ואס' נפ'ס עלימו על מקוס השחיטה הנס דבי'ש' והסכין ס' מכווסים כשר עשוי לרתי מתקיס ואס' נפ'ס עלימו על עשור דס על נב הסכין כיון שהסלס קבועם שאין השם חלדס רק נגד מקוס השחיטה ולא כמי' פ'ג' ק'ק' ופ'ג'ם ס'י'ג' מנלא כמטשו כז אינו סימד לסחקיס ונר מקוס ששחיטה ססרי אין שחיטה רק כ'ין סכני' נכשו לסכין ח'כ' מיקר מעבד מר'ס המטשו לסלן עניכש'ה ול'ן השם רק חס מ'ס'ם כל סכנין אז סו'ל' מחקיס כל מעך ששחיטה ואף שכנסלם סלינו אף דמחקיס כל מעך ששחיטה כשר משום ד'לי מחקיס מעך זמן מרובה עד סכרה ביד שלא

כחזר י'ל ר' כמה שאינו מנוף השחיטה צ'רך לסווח כן מחקיס זמן מרובה לכל סכין שהוא מנוף השחיטה כל שיש קום כל מעך ששחיטה פקרי מחקיס, וכמו ספלד בין סימן לסיון שהוא פ'ק' כהלכס דמלדס ואין סחלדס מחקיס רק כמעך דמטוס ובוס יש ליישב ק' סמ'ג' במ' ס'כ' ג' על דמח סוכור דחלדס אף ב'ל' כנגד בי'ש' סקול דיעבד עמס סכרין מל'ים ונחלר הסכין סס, דכיון דמסלית אינו מנ'ף השחיטה מרדס סכ'ה ד'ל'ל מחקיס ככל מעך ששחיטה, חת ז' כמכחי ללימוד זכות אף לסלכס אין לנו רק פ'ג'ם סכ'ש' דח'פי' משהו מעסקין עניגד בי'ש'ם מ'טקס אף דנשמת השחיטה לא י'ססה סכנין סס דק רנפ פוח חלדס שסלכס יתקב כפי החפסות סינוריס סמקובליס בישראל, וגס חס ס'י' ברוד כסכרא כנ'ל דנענין מחקיס כל מעך שיעור שחיטה ניכ' י'ל שיעור השחיטה כעיקר הוא משהו כח'י ק'כ' פנוס ולכן החפיר החכ'ש ס'י'ג' לפנין מעלית אף כמטשו ונ'ס' דרס על נב הסכין כנ'ל יש ליסר ולהסיר :

ואם מל' דס ע'ג סכין ומקפ חס ס'י' עס דרס נס כעופות קודמים דיש כום פ'ס'ם שפ'ל לח ס'י' לח

וב' י'ס ליבגד
שהיה פ'ג'ים
ל'ס'ק וצ'ו'מ'ק'ן
א' ז'ג הסכין
וא'כ' מ'צ'ו' א'כ' כ'ס'מ'א'י' וצ'ו'ת' ק'א'י'ן ז'ן. הסכין. וז' דמ' ע'ג כ'ו'מ'ק'ן

דעת קדושים

ה' שחיטה סימן כד דברי אברהם

אז הרס ע"ג הסנין ושמה הלכס רחוק זה
מלרס רחוק ס' נפיל ללא חשיטתא חף סכ"ג
אינו מועיל במשיטס ואף שם ח' סיה נבליס
מימ האחד שהוא במליחות המעשה חסוקת
איסור הוא כנגדו מ"מ כיון דיש כאן חזקה
סכסין דמטיקרא לח ס' בו דס חמ' חס
מימא דכיון שדרך דס לנזח על סכסין ש"ס
פעט פעט ע"יו לא עדימא חוקת דמטיקרא
מחוקת דהשחזח בלריף חוקת איסור דכ"מס
עכ"ו עכ"ס י"ל דמחוקת איסור חיזח ע"יו
וסוב ויפיל כאן ס"ס כ"ל מ"מ סכ"ג ז"ל וחס ס'
חכ כ"י חס דס גם נכופוס קדומים ס' נביחילי סקטס
סוף ז"ל :

יתרה כי גם בהפ"י כניל מתחיל עיקר הסנין
וחוד הסנין תמיד אינו נראה וע"י רגילות כניל
ראיתי בסמוך בין שחיטה לשחיטה ע"ג אחריו
הסנין דם. והחמירתי על ואסרתי העוף: וללמד
וכח על מה שבמה לא חשו בכך אולי י"ל
דהקולא המפורשת בנ"מ ע"י שאין מתקיים. שייך
בלפסולת בראש הסנין לפס"מ כל האחרונים
(דלא בביח שהחמיר באשר וכוונתה אף שאינו
כנגד השחיטה רק מהצד) והרי הלכה קבועה
עמה שאין חשש רק כנגד השחיטה לפ"מ שאף
כשרוא נגד השחיטה משש בשאינו עובר להתקיי'
נגד השחיטה שהרי אין שחיטה רק באין שה"י
משהו לסנין ואין חשש. (רק אם על פני כל
הסנין או הויל סקטיי כל משך השחיטה. ואף
שבנפלה פליחו משמע דבסתמי כל משך
השחיטה קיל. וצ"ל מתקיים משש ופ"מ מרובה
עד המרה ביד שיא בלאחר יד (בהתב"ש כ'
גבי המרה לשון אחר. מ"מ י"ל שהסנין כן כי
סנינו קולא בלאחר יד פנינו במלאכה בשבת
כל בלאחר יד כ"י שביח סמוי ובמקרה קיל
גיב ע"י בלאחר יד) ע"ז י"ל אף שבמה שאינו
סנוף השחיטה צ"ל כן. מ"מ במה שבנוף השחיטה
כל שיש קיום כל משך השחיטה חמיר וכו'
בין ס' לסי שהוא עיקר ההלכה החלדה ולפ"ו
לא קשה על סברת הביח ה"ל מהנהגה בפסולת
(בפס"ג כי סברות חלק. ואינן בידורות כי'
כפי רה"מא). כי י"ל סברת ה"ל גם לד"יה
שעכ"ס צ"ל מתקיים כל משך השחיטה ע"ז
השחיטה. כמו שמצינו במרא זו בדוכתי טובא)
אך אנו אין לנו רק כמ"ש התב"ש (שההלכה
נקבע כפי התפשטות חיבורים המקובלים
בישראל). ואף אם ה"י ברור כמכרה ה"ל
ג"מ י"ל ששיער שחיטה בכך כעוף משהו
כיוונו של קנה כ"י. וע"ז חמיר בפסולת כמ"ש
התב"ש וגם בדם ע"ז סנין כניל יש ליהודי
וליהודי ואם ס' אם היה שם דם גם בעופות
הקדומים. אף שס"ס אין מע"ל כשחיטה אף שא'
כנגדו איסור אולי אף כמה שהגם הגם אין אוסרין סנין
חוקת דמטיקרא מחוקת ההשחזח. עכ"ו עכ"ס י"ל חוקת איסור אחרע בכך. ומע"ל ס"ס ה"טב :

(י) שחמתי טוף ומסמתי היטיב כהרס והגניף
ונענע טעוף בניף ולא כ"י סכ"ג
דרסס כזה עמוס שחמתי י"ד אלל נופי ונפ"ס
במק"ל ר"ך לכאורס חסמתי עכ"י. נעטע טוף
טעוף חולי סנו"ס שמרד טעוף ס' י"עית על
סכסין וס"ח חסס חלרס חוף ס' ס"ס קסס לבקל
בכתיטס כידוע ואף ד"ס חוף סקס טע"ל כ"סו
כטע"ת חס סכסין כלל וס' שפ"י כ"סו חולי
ס' נפייטו כמח"ל דס' ח' וז' חסר שחמתי
כל כ' ספייניס וס"ג' ספיקות וגם כפי
הרעמתי סכסמתי השפיעה תיקף חסר סעמטע
ועלתי סכסין מ"מ חולי הוא קלח ככלל
מלחח ללא רע"ח פליס דלויטס וכנס שחמתי
במק"ל סכל עכ"י חכוין כוס לגר מ"ז חף
סאינו מלר חס שח"ל דנין עכ"י וגם כן כאן
מכווין כל שופט לשמור סע"טס מחלרס. מימ
י"ל דל"ד. הוא כלל רע"ח מלר ככסלס ר"ך
סע"ב שפע"ג חמר כוודס טלון חסס מלרס
כלל כטע"ת טלגר טעוף טחלס סטייב טלח
נעט

כ"א חמ"ה
כ"ב חמ"ב
כ"ג חמ"ג
כ"ד חמ"ד

ח"ב

(י) ברם ע"ז סנין כניל. שפעתי שבוסן קור נקרט תיקף כעץ בכך חמיר יותר. ולכן אף ברוקאז

V ד"ר ב"ר אברהם ב"ר אברהם
מחבר י"ל חס"ה זכורו ל"ה ח"ב
י"ל זכורו כ"י הוא חושב חס"ה ח"ב
ולמה וזכורו איני י"ל ח"ב חס"ה